

berettiget indbetalingerne på dennes pensionsordninger.

Konkursrådet peger på, at vurderingen af skyldnerens økonomiske forhold flere år tilbage i tiden i visse situationer vil kunne medføre et større udredningsarbejde, der næppe vil stå i rimeligt forhold til resultatet. En absolut tidsgrænse vil imidlertid gøre det muligt for en skyldner at »planlægge« indgivelse af sin ansøgning om gældssanering til et tidspunkt, hvor indbetalingerne ikke længere kan tilbageføres. Foretager en skyldner eksempelvis en uforholdsmæssig stor indbetaling på sin pensionsordning i år 1, vil det være uhensigtsmæssigt, hvis skyldneren blot kunne vente til år 6 med at indgive sin ansøgning om gældssanering i vished om, at skifteretten alene skulle vurdere skyldnerens pensionsindbetalinger i 5 år forud for ansøgningstidspunktet.

Det må endvidere antages, at betydningen af skyldnerens forsøg på at etablere et egentligt kreditorly, herunder f.eks. ved at foretage indbetaling på en pensionsordning uden tilbagekøbsværdi, vil aftage med tiden, jf. herved forslaget til konkurslovens § 197, stk. 3 (lovforslagets § 1, nr. 3), hvorfor skyldneren efter nogle år alligevel vil have mulighed for at få gældssanering. I den situation vil det efter Konkursrådets opfattelse kunne virke uheldigt, hvis indbetalingerne ikke kunne komme kreditorerne til gode.

4.2.2.6. Muligheden for i gældssaneringssagen at inddrage indbetalinger foretaget på skyldnerens pensionsordninger flere år tilbage rejser endvidere spørgsmål om, hvorvidt det er de dengang *faktisk indbetalte beløb*, der skal indgå i gældssaneringssagen, eller om også en *eventuel kapitalgevinst* ved midlernes anbringelse skal tilfalde kreditorerne.

Den seneste retspraksis synes at pege i retning af, at det er de beløb, der er indbetalt, der skal søges tilbage. En sådan regel vil være overensstemmende med forsikringsaftalelovens § 117 og lov om visse civile retlige forhold ved pensionsopsparring mv. § 12, hvorefter det for meget erlagte kan kræves indbetalt i skyldnerens konkursbo, for så vidt det kan udredes af opsparingsordningens værdi. Dette indebærer, at kreditorerne bærer risikoen for skyldnerens tab uden at få del i skyldnerens eventuelle afkast. Er en indbetaling på 10.000 kr. eksempelvis vokset til 50.000 kr., vil kreditorerne alene kunne søge de 10.000 kr. tilbageført. Er indbetalingen på 10.000 kr. derimod reduceret til 3.000 kr., vil kreditorerne alene kunne søge dette mindre beløb tilbageført.

Muligheden for, at skyldneren har fået sig en værdistigning på sin pensionsordning, øges i takt med længden af den periode, hvor indbetalinger på pensi-

onsordningen kan tilbagesøges, ligesom placeringen af midlerne omvendt kan have tilføjet skyldneren et omfattende tab. Det er dog Konkursrådets opfattelse, at omkostningerne ved et krav om en minutøs redegørelse for kapitaludviklingen af selv mindre beløb vil kunne overstige den økonomiske fordel, en sådan redegørelse vil give kreditorerne.

Konkursrådet finder på denne baggrund, at en regel om skyldnerens kompensation for usædvanlige pensionsindbetalinger bør udformes således, at det i almindelighed er det indbetalte beløb, der skal komme kreditorerne fra pensionsordningen og fordeles blandt kreditorerne. Fremgår det imidlertid forholdsvis klart af pensionsordningens indestående, at de beløb, der udgør den usædvanlige indbetaling, har haft et kapitalafkast af en vis værdi bør dette beløb tillige kunne inddrages i gældssaneringssagen til fordeling mellem kreditorerne. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis den usædvanlige indbetaling udgør hele det beløb, der er indbetalt på pensionsordningen.

Kan tilbagekøbsværdien af skyldnerens pensionsordning ikke dække det beløb, der burde indgå i gældssaneringssagen, finder Konkursrådet ikke, at bør rejses yderligere krav mod skyldneren i anledning af de foretagne indbetalinger.

4.2.2.7. Konkursrådet har endvidere overvejet, hvorledes *udbetalinger fra skyldnerens pensionsordninger*, der falder i afdragsperioden, skal behandles i forbindelse med udformningen af gældssaneringsbudgettet og dermed ved afgørelsen af, hvor meget skyldneren skal betale sine kreditorer. Ud fra et overordnet princip om, at forskellige pensionsordninger så vidt muligt skal behandles ens i gældssaneringssammenhæng, vil en regel om, at alle udbetalinger i afdragsperioden skal tilfalde kreditorerne, efter Konkursrådets opfattelse være uhensigtsmæssig.

Et opsparat pensionsbeløb skal således reelt dække skyldnerens behov længere end i den periode, hvor gældssaneringssagen løber. En fuldstændig inddragelse af udbetalingen fra en summaordning – f.eks. en kapitalpension, der kommer til udbetaling på én gang – vil derfor være efter Konkursrådets opfattelse være for vidtgående. En sådan regel vil samtidig skabe en ubalance i forhold til udbetalingerne fra en rateordning, hvoraf almindeligvis alene en del vil falde i afdragsperioden.

Konkursrådet finder på denne baggrund, at en regel om inddragelse af udbetalinger fra skyldnerens pensionsordninger bør udformes således, at udbetalinger fra en ratepension, der falder i afdragsperioden, inddrages i sagen som en almindelig indtægt, hvorimod en udbetaling fra en summaordning alene skal inddra-